

Милен Иванов

Окто на вълка

Безсмъртното плаване
на капитан Джейкб

Милен Иванов

ОКОТО НА ВЪЛКА

Безсмъртното плаване на капитан Джейкъб

роман

Издавателство Libria Score

© ОКОТО НА ВЪЛКА. Безсмъртното плаване на капитан Джейкъб, *роман*
© Автор: Милен Иванов

Българска, първо издание
ISBN 978-954-471-180-1
Издателство ЛИБРА СКОРП
Бургас, 2012

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Милен Иванов

Окомото на вълка

Безсмъртното плаване
на капитан Ожейкър

роман

*Родих се в морето,
отгледан бях от пирати —
станах един от тях.
Воювах срещу враговете си
и спечелих името си —
наричат ме...
ОКОТО НА ВЪЛКА.*

Въведение

Синът на Червения дявол

Драги читателю, сега ще ти разкажа една история... слушай сега!

Когато светът бил непознат за мнозина, и когато бил най-вече несигурно и опасно място, един пират се превърнал в легенда. Там откъдето минел, нищо не оставяло, потапял кораби за минути, а с врага се отнасял по най-жестокия начин, който можете да си представите.

Кралете го нарекли Червеният дявол. Командвал добре снабден с топове пиратски галеон, който носел името “Летящата господарка” — наречен така заради скоростта, която развивал.

През лятото на 1680 г. Червеният дявол нападнал адмиралския кораб “Елизабет втора”. Екипажът бил пленен, без да се пролива излишна кръв, а корабът бил потопен, като преди това моряците били заточени на самотен остров.

След пет години безмилостният главатар се върнал и заварил екипажа мъртъв. Скелетите на приблизително тридесет човека висели по палмите.

Корсарят забелязал висящите скелети и бързо наредил на екипажа си обратен курс.

И тъй всичко започнало през 1686 г. Както вече споменах, светът бил населен от къде-къде по-кръвожадни пирати.

Екипажът на “Летящата господарка” бил верен на своя капитан и изпълнявал всяка негова заръ̀ка. Пиратският галеон бил толкова бърз, че никой, никой не смогвал да му се изплъзне. Червеният дявол, чието истинско име било Бартолому Робъртс, се занимавал предимно с търговия с роби, пренасял ги от Черния континент до Северна Америка, разбира се губернаторът заплащал добре за стоката.

Червеният дявол нападал испанските пристанища и хвърлял всички жители в неописуем ужас.

Истинската история започва тук.

Януари 1686 г. на борда била качена една лодка, която впрочем била пробита и се пълнела с вода, в нея имало дете. Екипажът сметнал, че това дете е дар от боговете — клетото дете било родено в морето и, че трябвало да израсне в суровия океан.

Детето било от мъжки пол. Било слабо и плачело, в едната си ръка стискало сабя, а в дъното на лодката лежал револвер.

Това не било просто дар от боговете, било съдба. Съдба — то да стане велик корсар.

Моряците го приютили, а самият капитан го отгледал като свой собствен син.

Дълги години момъкът живял на пиратския кораб и му било дадено името Джейкъб, а моряците го нарекли — Синът на Червения дявол.

Минавали години, момчето било смятано за наследника на капитанския пост.

Веднъж през късната есен на 1690 г. корабът на корсарите влязъл в битка с една португалска фрегата, на борда ѝ плавали почтени и изискани благородници, сред екипажа се намирал и самият племенник на великия крал.

В морското сражение загинали петнадесет пирати и близо тридесет конквистадори. Червеният дявол щял да загуби битката, ако не била намесата на младият Джейкъб. Момчето изникнало от нищото, взело кама и с необикновена сила я забило в гърба на един офицер и по този начин спасил живота на своя господар. В последствие корсарите потопили кораба, избили целия екипаж, а когато капитанът узнал, че на борда плува племенникът на краля, го заловил и го обесил на реите, като след това хвърлил тялото му на акулите.

Когато кралят разбрал, че племенникът му е убит от корсари — изпратил два бойни кораба въоръжени общо със седемнадесет топа и екипаж от над четиристотин и петдесет войника.

В нощта, след като капитанът убил племенника, привикал при себе си младия Джейкъб. В очите на младежа горели игриви пламъчета.

Главатарят му казал:

“Един ден, момко, ще станеш велик пират. Кралят ще дава хиляди жълтици за главата ти. Помни, убиеш ли веднъж, няма да забравиш станалото и ще продължиш да убиваш, докато не се превърнеш в самия дявол!”

А момъкът отговорил, твърдо и самоуверено:

“На този свят всеки трябва да убива, да жертва живота на ближните си, и да предава другарите си, за да оцелее.”

“Един ден, синко, кралете ще те наричат “Синът на Червения дявол”. Ти ще поемеш командването на този кораб, обещавай, че ще го браниш с кръвта си и че ако загубиш и една морска битка... ще потънеш заедно с кораба.”

Изнизали се годините... Червеният дявол го отгледал като свой собствен син, учил го да държи сабя, да напада с нея и да се отбранява — изобщо младежът бързо се учел и всеки вече знаел, че един ден целият екипаж ще му се подчинява.

През студения февруари 1696 г. Червеният Дявол се разболял тежко. Боледувал седмица, накрая докторът му казал, че няма да живее още дълго. На безмилостния корсар му оставали няколко часа живот. Джейкб влязъл в каютата му и когато видял как неговият спасител се гърчи от болка и сякаш се моли на боговете си да умре час по-скоро, младежът направил лечебна напитка, която излекувала капитана.

Ден по-късно, той отново поел командването на кораба, като заявил на екипажа си, че от този ден нататък Джейкб ще живее в неговата каюта и поискал уважение от страна на моряците към бъдещия капитан.

Година по-късно кралят на Португалия пратил трите си най-добри кораби срещу Червеният дявол.

Трите каравели нападнали Бартоломю през нощта, когато луната била най-високо. Навременната намеса на екипажа предотвратила тяхната гибел. Корабът на корсарите разгромил в битката португалците, като в сражението загинали четиридесет пирати, в това число и помощник-капитанът.

Джейкб и Барт се сражавали рамо до рамо, като двамата общо погубили петдесет войника. Две от фрегатите били пратени на дъното, третата като по чудо успяла да се измъкне и след месец се завърнала в родината си.

Последвали още много битки, в които дейно участие взимал и младежът. Червеният дявол го наблюдавал, в битките не му липсвали куража и смелостта, разсичал врага си с две шпаги, от револвера му излизал гъст пушек, който скривал лицето му, малкото оцелели смятали, че това е бил Червеният дявол.

Три години по-късно, младият Джейкбб заел длъжността помощник-капитан.

Минали още много години. Младежът се разболял от треска, когато се събудил, един моряк му връчил плик с писмо лично от Червения дявол. Това писмо гласяло, че старият корсар се отказва от длъжността си и поверява капитанския пост на Джейкбб.

И така от този ден нататък той станал капитан и прекръстил кораба на “Господарката на седемте морета”, назначил нов помощник-капитан и бързо бил харесан от моряците, които се отнасяли към него с нужното уважение и почит.

Капитанът бил строг, но справедлив с екипажа си. Той бил само на деветнадесет години.

Неговият живот не свършва тук. Дори напротив — неговите подвизи изумяват мнозина. Вече десет години Джейкбб командва “Господарката”, по времето на неговото командване корабът спечелил десетки битки.

И така, както вече казах, неговият уникален живот не свършва тук. Сега, драги читателю, ти предлагам епизоди от корабния дневник на “Господарката”, и ако искаш да станеш част от това невероятно и опасно пътешествие из незнайни морета и океани, потеглай и ти, и разбери цялата история за капитан Уилямс.

Корабен дневник на “Господарката”...

И тъй нашето плаване започна преди десет години, когато първият ни капитан напусна поста си, и пое да ни води неговият пръв помощник наричан Джейкбб Уилямс.

През времето на неговото командване ние не загубихме нито една битка, водехме непостоянни сражения с британския крал — Джордж, потапахме неговите кораби и винаги намирахме начин да се измъкнем от ситуацията, в която попадахме.

Февруари 1716 г.

Достигнахме северните брегове на Америка, жителите на континента ни посрещнаха сравнително топло и с усмивки по лицата си. Разменихме няколко роби за добри парици, капитанът ни беше доволен. Стояхме на котва три дни, през тези дни ние пихме по кръчмите в женска компания. Вдигнахме котва на четвъртото утро, натоварихме ценна стока, която трябваше да пренесем някъде в Италия.

Капитан Уилямс измами американците, стоката бе качена на борда, но така и не стигна до Италия.

12 март 1716 г.

Стигнахме до остров, който се оказа необитаем. Капитанът нареди да пуснем котва, една лодка стигна брега. Напълнихме бъчвите с вода от един водопад и отплавахме след час. Г-н Стивънс пръв пи от водата, за наше нещастие тя се оказа натровена. Старият пират легна на легло. Новината бързо стигна до ушите на Джейкъб, който още в същия час нареди да изхвърлят всичката вода. На борда останаха само няколко бъчви с ром и червено вино.

17 март 1716 г.

Силен вятър ни отклони от курса, който впрочем бе на запад. Още в същият ден завзехме една шхуна с четири мачти, като при това не проляхме нито капка кръв. Пощадохме екипажа, взехме всичката им вода. Вечерта в капитанската каюта имаше угощение, пихме добре отлежало вино, на пода бяха постлани мечи и вълчи кожи.

Краят на април

Най-сетне земя.

“Благословени да сте ветрове” — каза Джейкъб.

Пуснахме котва на остров в Тихи океан. За наше щастие открихме малко селце, където пихме до ранни зори. Някои моряци имаха удоволствието да усетят топлата женска гръд.

Средата на месец май

“Боже, такава жегата едва ли някога е изтощавала така моряците”. Вечерта на двадесети май, капитанът нареди курс към Япония. Два месеца по-късно стигнахме архипелага. Стояхме на котва око-

ло два дни, ловяхме тюлени. В ранното утро на двадесети и трети май потеглихме, на борда бе качено солидно количество тюленско месо.

Началото на август

Отново плавахме в свои води. Навлязохме в Атлантическия океан и плавахме край едни острови, които капитанът ни сметна за необитаеми.

11 септември

Нападна ни кораб с английски благородници. Успяхме да отвърнем на удара и дори да ги сразим. Джейкъб не показва милост, избихме целия екипаж, а кораба пратихме на дъното. Разбира се, ние винаги печелим, заграбихме всичката им храна и вода.

Капитанът бе безкрайно доволен от плячката.

Средата на септември, началото на октомври

Стигнахме един остров в Атлантика. Пуснахме котва и набрахме нов екипаж. В редиците ни се включи един много опитен и трудолюбив китоловец, наричан от племето си “Жълтия ястреб”. Капитанът му даде името Джоузеф, беше силен като скала и владееше отлично сабята. Но все пак имаше още какво да научи.

Тук, в следващите страници започва същинската история, бъди и ти част от нея, събери цялата си смелост и стани част от екипажа на пиратският галеон “Господарката на седемте морета”. Ти, драги читателю, вече си част от тази пиратска история, така, че потеглай и ти заедно с Джейкъб, ако не те е страх.

Глава първа

Борът на Господарката

Бреговете на Ирландия 1716 г.

Някъде там, из седемте морета, един пиратски кораб всява ужас и паника само при споменаването му. Командван от най-злия пиратски капитан, и екипаж от страховити морски главорези, този кораб се превърна в легенда, истинско олицетворение на злото — всеки, който срещне този кораб, свършва на дъното на океана!

1

Здрачи се.

Атлантическият океан бе спокоен като езеро. Есенният пасат издуваше платната на страховития пиратски галеон “Господарката на седемте морета”.

На носа си имаше дървена фигура на крилата жена, държаща две запалени факли. На главата ѝ беше поставен златен венец. Имаше и опашка на русалка, навита като змия около окървавено острие на харпун, дълъг поне двадесет фута. Здрав и непробиваем дървен корпус. На три високи мачти гордо се вееха черни съдрани корабни платна, износени и изпокъсани от вятъра. В кърмата бяха вградени човешки кости, които му придаваха страховит външен вид. Корабът се носеше по тъмните води на Атлантика, а наоколо нямаше жива душа.

Екипажът на пиратския кораб силно хъркаше по хамаците в трюма.

Един моряк си тананикаше пиратска песен докато държеше руля.

*Под знамето на "Веселият Роджър" се родихме —
дяволи и демони сме ние.*

*Нас смъртта не ще ни уплаши,
вечно моретата ще кръстосваме,
вечно танца на мъртвеца ще танцуваме —
ние нивга няма да умрем.*

Морякът се наричаше Стивънс — на възраст надвишаваше петдесет и пет години, бе храбър и смел моряк с дългогодишен опит в морето, висок, с изпърхнало лице и напукани устни, носеше съдрани одежди, очите му бяха сини като цвета на морето, имаше и бяла къса брадичка, която се вееше от вятъра.

Той бе верен приятел и помощник, при това първи, на капитана, който пък в това време си стоеше в каютата. Стивънс бе добре образован, знаеше много езици и можеше да чете и пише.

Звездите заблещукаха и озаряваха вълните докато корабът се клатушкаше по тях.

Морякът се втрени в хоризонта, ала той бе празен — всичко наоколо бе като в пустиня. Рулевият надигна една прашасала бутилка с ром, но се оказа празна, гневно я запрати зад борда, тя цопна в морето и заплува.

Той напусна мостика и тръгна към килера с ром. Корсарят оглеждаше зачуден рафта, но нямаше и една пълна бутилка. През последното плаване корабът си бе набавил тюленско месо, имаха храна за месеци.

2

В същото време капитанът в своята каюта бе насочил вниманието си към карта на света, показваща много непознати земи.

Наричаше се Джейкъб Уилямс, екипажът го наричаше “Окото на Вълка” заради белег от нокът на вълк под лявото си око. Той носеше тривърха капитанска шапка, одеждите — както на Стивънс, така и неговите — бяха съдрани, на челото си имаше татуирана буква “P”, която капитанът често скриваше с една черна кърпа.

Той често се разхождаше по палубата и се разбираше с моряците само с жестове, а понякога и само с поглед. Екипажът дълбоко уважаваше своя капитан, който вечер се разхождаше напред-назад с палто от кожата на вълк. Въпреки зловещия си вид, той беше една доста спокойна душа, винаги усмихнат, понякога строг, но и справедлив.

Капитанът бе седнал на писалище и се бе фокусирал върху картата, показваща злато на древният народ на “Маите” или поне така смяташе той. От непрекъснатото клатушкане на кораба по вълните, в дъното на каютата един стар изгнил шкаф издаваше непоносим за човешкото ухо звук.

От тъмнината на каютата изникна лицето на Стивънс — той бе много сериозен, сякаш в очите му проблясваше искрица уплаха. Морякът съобщи:

— Ромът свърши, капитане!

Главатарят не обърна кой знае какво внимание на помощника си, дори не вдигна глава. Стивънс се обърна и тихо и плахо напусна каютата, за да се върне на руля.

Непоносимото скърцане в каютата не преставаше, докато от шкафа не се изхлузи едно чекмедже. То падна с грохот на пода. Спокойствието на Джейкъб бе нарушено, за миг той извърна нервно глава към шкафа и го изгледа със злоба в очите си. Забеляза старо парче плат да се подава от отломките.

Шумът внезапно престана, тишината в каютата отново взе връх, така че и муха да бръмнеше, щеше да бъде чута. Настана гробна тишина.

Капитанът стана от мястото си, запъти се към ъгъла, където бе паднало чекмеджето. Той разчисти парчетата дърво и взе едно прашасало и обгорено парче плат. Но не бе обикновено, по него бяха изрисувани древни и сложни йероглифи, рисунки на воители, държащи окървавени копия и някакви странни непознати предмети. По ръкописа имаше острови, които се отличаваха един от друг. Древната карта не бе цяла, вероятно имаше поне още две части, скрити на забранени за човека места.

Такива карти обикновено водеха до големи и прокълнати съкровища, за които знаят само велики мореплаватели. Или поне така изглеждаше единственият остров, за който капитанът бе чувал и знаеше, че съществува — великата Англия. Но в последните няколко години именно британците гонеха пирати по седемте морета и един по един ги бесеха.

Британия бе велика империя, имаше поне хиляда бойни кораба, които кръстосваха моретата и всеки пират, когото бяха срещали, увисваше на бесилото в столицата Лондон. Само като си спомнеше за това, корсарят настръхваше. Джейкъб заряза картата,

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

